

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **Společná kancelář insolvenčních správců, v. o. s.**, se sídlem V luhu 754/18, Praha 4, zastoupená JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Hládkov 701/4, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2021, č. j. 11 A 90/2020 – 76,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **s e v r a c í** zaplacené soudní poplatky za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a návrh na vydání předběžného opatření v celkové výši **2 000 Kč**. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce, advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backy, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 9. 2017, č. j. MSP-79/2017-OINS-SRIS/20, insolvenční správkyni JUDr. Ing. Heleně Horové, LL.M., se sídlem V Luhu 754/18, Praha 4 (dále jen „*insolvenční správkyně*“), pozastavil právo vykonávat činnost insolvenční správkyně dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích (dále jen „*zákon o insolvenčních správcích*“), protože proti ní bylo zahájeno trestní stíhání pro úmyslný trestný čin ohrožující důvěru v řádný výkon její funkce. Žalobkyně (dříve pod firmou „*DV Insolvence, v. o. s.*“), jejímž společníkem je insolvenční správkyně, podala proti uvedenému rozhodnutí rozklad, který ministryně spravedlnosti zamítla rozhodnutím ze dne 26. 6. 2020,

č. j. MSP-32/2020-ODKA-ROZ/11 (dále jen „*rozhodnutí o rozkladu*“; pokud ministryně spravedlnosti shledala rozklad nedůvodným, správně měla současně se zamítnutím rozkladu prvostupňové rozhodnutí potvrdit – pozn. NSS).

[2] Proti rozhodnutí o rozkladu brojila žalobkyně u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobou, který ji zamítl rozsudkem ze dne 25. 5. 2021, č. j. 11 A 90/2020 – 76, jako nedůvodnou. Pro účely řízení o kasační stížnosti jsou relevantní následující části odůvodnění uvedeného rozsudku.

[3] Předně městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 As 188/2020 – 56 (dále jen „*rozsudek NSS ze srpna 2020*“), jímž soud zamítl kasační stížnost insolvenční správkyne proti rozsudku městského soudu ze dne 9. 6. 2020, č. j. 10 A 51/2018 – 147. Posledně uvedeným rozsudkem městský soud zamítl žalobu insolvenční správkyne proti rozhodnutí ministryně spravedlnosti o rozkladu proti témuž rozhodnutí žalovaného (jak je vymezeno v odstavci [1] výše), přičemž argumentace insolvenční správkyne stála v zásadě na shodném základě jako argumentace žalobkyne a insolvenční správkyne byla též zastoupena stejným zástupcem jako žalobkyne.

[4] Městský soud v nyní přezkoumávaném rozsudku konstatoval aktivní legitimaci žalobkyne s tím, že insolvenční správkyne byla jejím ohlášeným společníkem ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) zákona o insolvenčních správcích [městský soud chybně odkázal na písm. b) téhož ustanovení, nicméně je patrné, že měl na mysli písm. d), které právě upravuje postavení ohlášeného společníka veřejné obchodní společnosti, jejímž prostřednictvím insolvenční správkyne svoji činnost vykonávala – pozn. NSS]. Zánik práva vykonávat činnost ohlášeného společníka vede *ex lege* k zániku práva žalobkyne podle § 12 odst. 1 písm. f) téhož zákona.

[5] Nepřisvědčil žalobní námitce, podle níž je rozhodnutí o rozkladu nepřezkoumatelné, a odkázal na vypořádání korespondující námitky v rozsudku NSS ze srpna 2020. Žalovaný podle městského soudu své závěry dostatečně, logicky a srozumitelně odůvodnil. Městský soud též uvedl, že usnesení o zahájení trestního stíhání, o něž žalovaný opřel svá rozhodnutí, svědčí předpoklad správnosti. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 3 As 277/2017 - 49.

[6] Městský soud shodně s žalovaným konstatoval, že účastenství na trestné činnosti ve formě pomoci nesnižuje závažnost jednání žalobkyne (správně však insolvenční správkyne – pozn. NSS) z hlediska ohrožení důvěry ve výkon funkce insolvenčního správce. Městský soud též zdůraznil, že jednání insolvenční správkyne vyšetřuje policejní orgán - Národní centrála proti organizovanému zločinu. Působnost tohoto orgánu (tj. oblast organizovaného zločinu) má význam při úvaze, o jaký druh protiprávního jednání s dopadem na reputaci insolvenčních správců se jedná.

[7] Neshledal pochybení ani v tom, že si správní orgány nevyžádaly podklady od České advokátní komory (dále jen „*ČAK*“), která hodnotila vliv usnesení o zahájení trestního stíhání insolvenční správkyne na výkon její advokátní profese odlišně od žalovaného. Podle soudu správní orgány nejsou povinny koordinovat svůj postup s ČAK. Ani ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu nevylučuje, aby různé orgány s různou působností vyslovily rozdílné závěry, budou-li řádně odůvodněny. Správní orgány rovněž řádně zohlednily dobu, která uplynula od prošetřovaného jednání. Sice ji hodnotily jako polehčující okolnost, avšak vzhledem k dlouhodobosti a organizovanosti vyšetřované činnosti jí nepřisoudily takový význam, aby bylo upuštěno od pozastavení činnosti insolvenční správkyne.

pokračování

[8] Závěrem městský soud uvedl, že chtěla-li žalobkyně přesvědčit správní orgány o tom, že vyšetřovaná trestná činnost nedosahuje takové závažnosti, aby byla ohrožena důvěra v řádný výkon funkce insolvenční správkyně ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o insolvenčních správcích, měla její argumentace směřovat především k tomu, proč skutky specifikované v usnesení o zahájení trestního stíhání nejsou natolik závažné, aby měly za následek pozastavení výkonu funkce insolvenční správkyně, nikoliv však k tomu, že závěry orgánů činných v trestním řízení nemají oporu v označených důkazech, nezakládají se na fakticitě či na dostatečné míře podezření.

[9] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[10] Vytýká městskému soudu, že ignoroval část závěrů rozsudku č. j. 3 As 277/2017 – 49, a odkazuje na jeho pasáž, podle níž „[z]ahájení trestního stíhání dotčeného insolvenčního správce přitom vyplývá z usnesení orgánu činného v trestním řízení, kterým je ministerstvo vázáno a s nímž není příslušné jakkoliv polemizovat. **Případné pochybnosti však může ministerstvo promítnout do vlastního rozhodování v rámci správního uvážení o pozastavení uvedeného práva**“ (zvýrazněnou pasáž citovala stěžovatelka v kasační stížnosti – pozn. NSS). Právě tohoto postupu se stěžovatelka domáhala, a proto také předložila žalovanému stížnosti proti usnesení o zahájení trestního stíhání. Žalovaný (i ministryně v rozhodnutí o rozkladu) se však vědomě odmítli obsahem stížnosti zabývat s odkazem na presumpci správnosti usnesení o zahájení trestního stíhání. Tím způsobili nepřezkoumatelnost svých rozhodnutí.

[11] Stěžovatelka uvádí, že úvahy žalovaného jsou nedostatečné, nesprávné a „*místy nepřezkoumatelné*“. Dále rekapituluje žalobní námitky a u každé z nich opakuje, že městský soud postup žalovaného „*protiprávně aproboval*“. Konkrétně poukazuje na to, že ČAK jí jako advokátce za totožné jednání nepozastavila výkon advokacie (stěžovatelka však má zjevně na mysli nikoli ji samotnou, ale insolvenční správkyni – pozn. NSS). Stěžovatelka sice připouští, že (jak uvedl městský soud) správní orgány neměly „*výslovnou povinnost*“ si od ČAK vyžádat podklady, avšak byly vázány vyšetřovací zásadou; vytýká jim tedy, že nezdůvodnily, proč si takové podklady od ČAK nevyžádaly. Dále stěžovatelka reprodukuje svoji žalobní námitku, že od daného jednání uplynula již dlouhá doba (5 až 7 let), a opět argumentuje tím, že městský soud nesprávný, respektive nepřezkoumatelný postup správních orgánů v napadeném rozsudku aproboval.

[12] Závěrem kasační stížnosti stěžovatelka uvádí, že pokud se to správním orgánům hodí, tvrdí, že nemohou přezkoumávat usnesení o zahájení trestního stíhání; jestliže však stěžovatelka vznesla námitku, dle níž podle této kvalifikace nejde o příliš závažné pochybení, začnou správní orgány tvrdit, že mohou posoudit profesní kvalifikaci stěžovatelky a další její specifické poměry. Takový postup je svévolný. Dále cituje z napadeného rozsudku pasáž, v níž městský soud uvedl, že stěžovatelka měla směřovat své argumenty k tomu, proč skutky specifikované v usnesení o zahájení trestního stíhání nejsou natolik závažné, aby měly za následek pozastavení výkonu funkce insolvenční správkyně (v podrobnostech viz odstavec [8] výše). Stěžovatelka namítá, že právě tyto okolnosti ona i insolvenční správkyně v předchozích řízeních namítaly. Tento závěr městského soudu je nelogický a činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[13] Současně s podáním kasační stížnosti stěžovatelka podala návrh na vydání předběžného opatření; alternativně navrhla, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně upozorňuje na rozsudek NSS ze srpna 2020 s tím, že námitky stěžovatelky jsou totožné jako námitky insolvenční správkyně v řízení před Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 7 As 188/2020; obdobné námitky tedy již byly

kasačním soudem podrobně vypořádány. Dále uvádí, že se ztotožňuje s napadeným rozsudkem a je přesvědčen o správnosti postupu městského soudu při zamítnutí žaloby. Poté podrobně rekapituluje argumentaci stěžovatelky v kasační stížnosti a přiřazuje k ní příslušné pasáže z rozsudku NSS ze srpna 2020, v němž byla daná argumentace vypořádána.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud předně přisvědčuje žalovanému, že kasační stížnost z valné většiny doslovně opakuje argumentaci, již užila insolvenční správkyň ve své kasační stížnosti, o níž tento soud již rozhodl rozsudkem NSS ze srpna 2020 (viz odstavce [3] výše; všechny rozsudky kasačního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Kromě jedné výjimky (která je rekapitulována v odstavci [12] shora; k jejímu vypořádání viz odstavce [20] a [21] níže) stěžovatelka dřívější argumentaci insolvenční správkyň významně nezměnila. Nyní rozhodující senát se s rozsudkem NSS ze srpna 2020 ztotožňuje, nevidí důvod se od jeho závěrů odchýlit, a proto na něj plně odkazuje. Ostatně zástupci stěžovatelky je tento rozsudek znám, neboť v řízení o kasační stížnosti zastupoval i insolvenční správkyň; přesto však na závěry rozsudku NSS ze srpna 2020 v nyní projednávané kasační stížnosti nijak nereagoval.

[18] Pouze ve stručnosti tedy nyní Nejvyšší správní soud shrnuje, že v rozsudku NSS ze srpna 2020 dospěl k závěru, že správní rozhodnutí jsou přezkoumatelná, a vysvětlil z jakých důvodů (viz odstavce 14 až 18 rozsudku NSS ze srpna 2020). V této části vypořádal soud i argumentaci odkazující na postup ČAK a na dlouhou dobu, která uplynula od skutku kladeného za vinu insolvenční správkyňi v usnesení o zahájení trestního stíhání. Pro úplnost Nejvyšší správní soud nyní dodává, že v tehdejší věci posuzoval obsahově velmi podobný rozsudek městského soudu, shodné prvostupňové rozhodnutí žalovaného a jiné (avšak obsahově velmi podobné) rozhodnutí ministryně o rozkladu podaném insolvenční správkyňi.

[19] V rozsudku NSS ze srpna 2020 se soud též již vyjádřil ke kasační námitce, že městský soud ignoroval část závěrů rozsudku č. j. 3 As 277/2017 - 49. Nejprve zdejší soud citoval relevantní právní úpravu a příslušnou část odůvodnění posledně uvedeného rozsudku. Poté uvedl, že žalovaný je vázán postupem orgánů činných v trestním řízení, s jejich závěry nemůže polemizovat či je přezkoumávat, toliko je přejímá. Případná stížnost proti usnesení o zahájení trestního stíhání může mít na řízení podle § 10 odst. 1 zákona o insolvenčních správciích vliv jen tehdy, bude-li jí orgány činnými v trestním řízení vyhověno či částečně vyhověno. Obsah samotné stížnosti však pro ministerstvo nemůže být ze své podstaty relevantní.

[20] Stěžovatelka rozhojnila předchozí argumentaci insolvenční správkyň, která byla obsáhle vypořádána v rozsudku NSS ze srpna 2020 ve dvou ohledech. Zaprvé tvrdí, že správní orgány postupovaly svévolně, pokud spoléhaly na usnesení o zahájení trestního stíhání a současně („*když se jim to hodí*“) posuzovaly kvalifikaci stěžovatelky a další její specifické poměry. Uvedené výtky jsou však adresovány výlučně správním orgánům. Tato kasační námitka tak fakticky směřuje proti jinému, než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), a nejedná se tedy o relevantní námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat pro její nepřipustnost.

pokračování

[21] Dále stěžovatelka doplnila argumentaci v tom smyslu, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, protože městský soud v jeho závěru uvedl, že stěžovatelka měla směřovat své rozkladové námitky tak, aby bylo zřejmé, proč skutky specifikované v usnesení o zahájení trestního stíhání nejsou natolik závažné, aby měly za následek pozastavení výkonu funkce insolvenční správkyně (v podrobnostech viz odstavec [8] výše). To však stěžovatelka dle svého přesvědčení činila. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že – i kdyby snad městský soud stěžovatelce vytýkal něco, co ve správním řízení naopak činila – taková poznámka nemůže způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Daná pasáž je totiž uvedena v samém závěru odůvodnění napadeného rozsudku (v odstavci 43). Lze ji chápat spíše jako dodatečnou úvahu městského soudu nad rámec vlastních rozhodovacích důvodů. Z povahy této části odůvodnění rozsudku je proto vyloučeno, aby mohla způsobit jeho nepřezkoumatelnost, protože městský soud nosné rozhodovací důvody podrobně a srozumitelně rozvedl v předchozích odstavcích rozsudku a stěžovatelka na ně (alespoň v obecnosti) reagovala ve své kasační stížnosti.

[22] Nejvyšší správní soud má tedy za to, že napadený rozsudek městského soudu je přezkoumatelný, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[23] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný byl ve věci úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[24] Stěžovatelka společně s podáním kasační stížnosti požádala o vydání předběžného opatření, alternativně navrhla, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek. Soud o těchto návrzích nerozhodoval, neboť bezprostředně po shromáždění potřebných podkladů přistoupil k rozhodnutí ve věci samé.

[25] Vzhledem k tomu kasační soud rozhodl výrokem III. tohoto rozsudku o vrácení zaplacených soudních poplatků stěžovatelce za její návrhy na vydání předběžného opatření a přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v celkové výši 2 000 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce JUDr. Ing. Jakuba Backy, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 31. srpna 2021

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu